



Anàlisi de la Resolució TCCSP n° 459/2025 de 28 de novembre: Clàusula de territorialitat i aplanament en el Recurs Especial de Contractació

La recent **Resolució núm. 459/2025 del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic (TCCSP)** ofereix una anàlisi detallada de diverses qüestions recurrents en la impugnació de les licitacions, com la divisió en lots o els requisits tècnics. No obstant això, hi ha dos aspectes mereixen una atenció especial per la seva rellevància pràctica en impugnacions de plecs i licitacions de contractes del sector públic: el tractament de les clàusules d'arrelament territorial i, sobretot, els efectes jurídics de l'aplanament de l'òrgan de contractació a les pretensions del recurrent.

Sovint i a la pràctica, moltes Administracions Públiques són força reticents a l'ús d'aquesta facultat, i al no valorar-ho, es contribueix al retard en la tramitació de l'expedient de contractació. Tanmateix, és una facultat interessant, sobretot quan hi ha licitadors que apunten qüestions amb poc debat jurídic o tècnic al respecte, o fins i tot de cara a l'esmena d'errors conceptuals.

1. Context del recurs

El cas sorgeix del recurs interposat per una empresa interessada en els plecs del contracte de servei local de teleassistència de la Diputació de Barcelona. La impugnació es basava en quatre motius principals: a) La manca de divisió en lots del contracte; b) L'exigència que el centre d'atenció de suport estigués ubicat a Catalunya; c) Una determinació presumptament errònia del pressupost base de licitació (PBL); d) La imposició de requisits tècnics que, segons la recurrent, restringien la concurrència.

Si bé el Tribunal analitza i resol cadascun d'aquests punts, ens centrarem en el segon motiu i la seva resolució a través de la figura de l'aplanament, dues qüestions que presenten el seu interès i que la Resolució permet comentar.



2. La clàusula de territorialitat: justificació i límits

El plec de prescripcions tècniques (PPT) exigia, en el seu apartat 5.2.1.7, que l'empresa contractada disposés d'un "centre d'atenció de suport" ubicat a Catalunya. L'Empresa recurrent-licitadora va impugnar aquest requisit per considerar-lo una clàusula d'arrelament territorial prohibida, argumentant que no estava justificada ni era proporcionada, ja que el servei de suport es presta de manera telemàtica i no requereix una ubicació geogràfica concreta.

La resposta de la Diputació de Barcelona és el punt clau d'aquesta controvèrsia. En el seu informe, l'òrgan de contractació "accepta i esmena la ubicació territorial del centre d'atenció de suport a Catalunya que considera una errada de transcripció". És a dir, s'aplana a la pretensió de la recurrent.

No obstant això, la Diputació afegeix que la seva intenció era exigir que el centre d'atenció principal (i no el de suport) estigués a Catalunya, justificant-ho per la necessitat de coneixement del territori, la cooficialitat lingüística i la gestió de recursos humans.

Les clàusules de prohibició d'arrelament territorial, si bé són improcedents en termes generals, han estat també matisades. Per exemple, a la **Sentència n° 1447/2021 de la Sala Tercera del Tribunal Suprem** s'estableix una doctrina clau: en contractes amb un objecte específic, com la gestió de residus, el principi de proximitat pot justificar un criteri de valoració on es premii la proximitat geogràfica. Aquesta excepció es fonamenta en una raó imperiosa d'interès general (la protecció del medi ambient i la salut pública) que està recollida en la normativa sectorial, tant europea com nacional.

Per exemple, la **Resolució n° 378/2023 del TACP de Madrid** aplicava directament aquesta doctrina, considerant que una ponderació de 15 punts sobre 100 per disposar d'una planta a la regió és una mesura proporcionada i no exloent, validant així l'esmentat criteri. Per contra, la **Resolució n° 109/2024 del TACP de Madrid** criticava l'ús d'aquesta mena de clàusules de manera contundent quan s'empren per tal de col·locar a uns determinats licitadors en una posició d'avantatge per damunt de d'altres,



ja sigui com a criteri de solvència per a concórrer, o per tal que hi hagi una puntuació “de sacada” superior, si no es té en compte l’objecte del contracte.

En aquests termes, la **Resolució n° 910/2025 de 19 de juny del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals (TACRC)**, abordava fa uns mesos la qüestió, recordant la jurisprudència del TJUE, entenent que no poden considerar-se discriminatòries de manera automàtica, sinó que cal prestar atenció a l’objecte i finalitat del contracte, i estableix també el principi de proporcionalitat a l’hora de que no vagi més enllà del necessari a l’hora d’assolir l’objectiu legítim que pot perseguir el fet d’establir un arrelament territorial.

La legalitat d'aquestes clàusules depèn, fonamentalment, de:

- i) L'objecte del contracte i si existeix una normativa sectorial que empari el criteri de proximitat.
- ii) Una justificació suficient en l'expedient.
- iii) Una ponderació proporcionada que no restringeixi la concurrència de manera injustificada.

Això contrasta amb el cas de la teleassistència de la Diputació de Barcelona, on la naturalesa telemàtica del servei feia difícil justificar un requisit de proximitat física, motiu pel qual l'òrgan de contractació es va aplanar.

El Tribunal, davant d'aquesta situació, adopta una decisió impecable, doncs:

- A) Accepta l'aplanament: En reconèixer l'òrgan de contractació que el requisit impugnat era un error, el Tribunal estima el recurs en aquest punt.
- B) No prejutja la futura modificació: El TCCSP es nega a valorar la idoneïtat de la proposta de la Diputació d'aplicar el requisit al centre principal. Adverteix que això no és una simple correcció d'error material, sinó una modificació substancial del plec que, si es volgués dur a terme, hauria de seguir els tràmits legals pertinents (com fóra la retroacció d'actuacions segons l'article 124 de la LCSP) i,



a més, hauria de justificar-se materialment respectant la doctrina consolidada sobre les clàusules de territorialitat (com la **Sentència del TJUE en l'assumpte C-234/03, cas Contse**).

3. La Institució de l'aplanament i els seus efectes en el recurs especial en matèria de contractació

L'aplanament és l'acte processal pel qual la part demandada (en aquest cas, l'òrgan de contractació) reconeix la legitimitat de les pretensions de la part demandant (la recurrent). La **Resolució n° 459/2025** és molt clara sobre els seus efectes, una doctrina que es veu reforçada per la **Resolució núm. 485/2025** del mateix Tribunal, dictada uns dies després en relació a un altre cas.

Ambdós pronunciaments estableixen una regla consistent. L'aplanament de l'òrgan de contractació ha de conduir a l'estimació del recurs en el motiu corresponent, sempre que la pretensió acceptada no s'aprecii manifestament contrària a l'ordenament jurídic. Aquesta doctrina, que el Tribunal basa en l'aplicació integradora de l'article 75 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA), té implicacions fonamentals:

- L'aplanament evita que el Tribunal hagi d'entrar a valorar el fons de la controvèrsia sobre aquell punt concret. Si l'Administració reconeix l'error, no cal un debat contradictori.
- L'aplanament no és absolut. El Tribunal es reserva una potestat de control de legalitat final per tal de preservar l'interès públic. Si la conseqüència d'acceptar l'aplanament fos una decisió il·legal (per exemple, si vulnerés principis essencials de la contractació pública o drets de tercers), el Tribunal no estaria vinculat per aquest.



- Tot i que el recurs especial protegeix l'interès públic, s'admet que l'Administració pugui disposar de la seva posició processal, reconeixent un error i facilitant una resolució més àgil del conflicte generat.

La Resolució TCCSP n° 485/2025 ho exemplifica perfectament en un cas d'adjudicació. La recurrent impugna la valoració d'un criteri tècnic de l'adjudicatària. L'òrgan de contractació, després de revisar l'oferta, s'aplana a la pretensió. El Tribunal, constatant que l'aplanament "no s'aprecia contrari a l'ordenament jurídic", estima el recurs i anul·la l'adjudicació, ordenant la retroacció de les actuacions al moment anterior a la valoració de les ofertes.

4. Conclusions

La Resolució TCCSP de 28 de novembre de 2025 ens deixa dos ensenyaments d'interès per a la pràctica en la impugnació de les licitacions:

- i) Pel que fa a la territorialitat, confirma que qualsevol requisit d'arrelament ha d'estar sòlidament justificat, ser proporcional i estar directament vinculat a la correcta execució de l'objecte del contracte. Un simple error de transcripció no permet substituir un requisit il·legal per un altre de diferent sense seguir els procediments de modificació de plecs.
- ii) Respecte a l'aplanament, consolida la doctrina que aquest acte de l'Administració porta, com a regla general, a l'estimació del recurs en el punt acceptat. El Tribunal manté un rol de garant de la legalitat, però només actuarà en contra de l'aplanament si la solució resultant és manifestament il·legal. L'aplanament doncs esdevé una figura processal que resulta una eina eficaç per a la correcció d'errors i la resolució de conflictes, evitant dilacions innecessàries quan la pròpia Administració reconeix la raó de l'impugnant.



FERNANDEZADVOCATS

**El present article és merament divulgatiu i no suposa assessorament ni compromís d'actualització.*

Per més informació o assessorament, contacti amb info@fernandezadvocats.es